

РЕШЕНИЕ

№ 895

гр. София, 16.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 59 състав,
в публично заседание на 27.01.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Зорница Дойчинова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **8525** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е по реда на чл. 203 АПК, вр. чл.1, ал.2 от ЗОДОВ.

Производството по делото е образувано по подадена от [фирма], с ЕИК[ЕИК], с адрес на управление в [населено място], представлявано от управителя си Д. К., чрез адв. Л. искова молба срещу Столична Община, с която моли за осъждане на ответника да му заплати сумата от 350,00 лв., представляваща обезщетение за претърпени от дружеството имуществени вреди, изразяващи се в разходи за адвокатско възнаграждение, направени в производство по оспорване по административен ред на Акт за установяване на публично държавно вземане № ДВТ16-ТД26-124/10.09.2016 г., отменен с решение № 1626/14.03.2017 г., постановено по адм.д. № 11475/2016 г. по описа на АССГ, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба – 26.08.2021 г. до окончателното изплащане на сумата.

В исковата молба са изложени подробни съображения за нейната допустимост и основателност. Посочва, че срещу дружеството е издаден Акт за установяване на задължения по чл. 107, ал.3 ДОПК № ДВТ16-ТД26-124/10.09.2016 г., издаден от оправомощено от кмета на СО лице. С акта се установяват задължения в размер на 113,66 лв. за данък върху недвижим имот и 606,17 лв. такса за битови отпадъци. Актът е оспорен от дружеството с жалба до СО, Д ОП. С жалбата изрично са претендирани разноси, като е приложен и договор за правна защита и съдействие, в който е посочена претендирата сума като платена. Органът е приел, че жалбата е

неоснователна и е потвърдил оспорения акт с решение № СФД16-РД28-42/18.10.2016 г. Органът не се е произнесъл по разноските. Посоченото решение е оспорено пред АССГ, който се е произнесъл с решение № 1626/14.03.2017 г., постановено по адм.д. № 11475/2016 г., с което е отменил обжалвания данъчен акт, като е присъдил разноски на дружеството в съдебното производство. Решението е влязло в сила. Твърди, че през периода 2016 г. – 2017 г. не е съществувала правна уредба, предвиждаща присъждането на разноски в административното производство пред по-горестоящ орган, от съда. Поради тази причина, единствения начин да се претендират разноски, е по реда на ЗОДОВ. Счита, че СО носи отговорност за издадения незаконосъобразен акт, а за оспорването му пред органа, ищецът е направил разноски, които представляват имуществени вреди. Съгласно разпоредбата на чл. 17, ал.6 ДОПК задължените лица имат право на обезщетение за вредите, причинени им от незаконни актове, действия или бездействия на органи по приходите и публичните изпълнители. Моли за осъждане на ответника. Претендира присъждане на разноски в настоящия процес.

В съдебно заседание, се представлява от адв. Л., който поддържа исковата молба и моли за присъждане на претендираната сума, представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди. Посочва, че в приобщеното към настоящето дело адм.д. № 11475/2016 г. на АССГ се съдържа процесния договор за правна защита и съдействие, с който са заявени претендираните разноски в административното производство пред органа. Същите не са присъдени, поради което представляват основание за предявения иск.

Ответникът, Столична община, чрез процесуалния си представител юк В., в срока по чл. 131 ГПК, е депозирал отговор на исковата молба, с който я оспорва като неоснователна. Посочва, че в представения към исковата молба договор за правна защита и съдействие от 12.08.2016 г. е посочено, че договорената сума е платена за оказване на съдействие, изразяващо се в изготвянето, внасянето и подписването на жалба против акта за установяване на задължение, без изрично да се разграничава отделно заплащане на възнаграждението във всяка фаза от оспорването на акта. Това се установява и от факта, че с посоченото решение, с което е отменен акта, на ищеца са присъдени разноски в размер на 350 лв., за адвокатско възнаграждение, съгласно представен списък. Т.е., счита, че дружеството не е претърпяло имуществени вреди, за да претендира тяхното обезщетяване. Моли за отхвърляне на исковата претенция. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

В съдебно заседание не се представлява.

Представителят на СГП излага становище за основателност на исковата претенция.

Административен съд София-град, в настоящия съдебен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 235, ал. 2 от ГПК, във вр. с чл. 144 от АПК приетите по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

От приобщеното към настоящето дело адм.д. № 11475/2016 г. по описа на АССГ е видно, че делото е образувано по жалба от [фирма], [населено място] против Акт за установяване на задължения №ДВТ16-ТД26-124/10.09.2016 г. на главен инспектор в Столична община, потвърден с Решение №СФД16-РД28-42/18.10.2016 г. на директор на дирекция „Общински приходи“ към направление „Финанси и стопанска дейност“ при Столична община, с който на жалбоподателя са определени задължения,

представляващи данък върху недвижимите имоти за 2016 г. в размер на 113,66 лева и задължения за такса битови отпадъци за 2016г. в размер на 606, 17 лева.

С решение № 1626/14.03.2017 г., постановено по адм.д. № 11475/2016 г. по описа на АССГ, оспореният административен акт е отменен като незаконосъобразен.

Решението е влязло в сила на 05.04.2017 г.

От съдържащите се в делото доказателства се установява, че дружеството е подало жалба срещу Акт за установяване на задължения №ДВТ16-ТД26-124/10.09.2016 г. на главен инспектор в Столична община, чрез пълномощника си адв. Л.. С жалбата са претендирани разноски в производството, включително и за адвокатско възнаграждение.

Към подадената до СО жалба са приложени пълномощно, с което адв. Л. е упълномощен да представлява дружеството при изготвянето, внасянето и подписването на жалбата против посочения Акт за установяване на задължение, както и да осъществи процесуалното му представителство пред СО по повод обжалването.

Представен е и договора за правна защита и съдействие, от който е видно, че са оказването на правна защита и съдействие, дружеството е заплатило изцяло към момента на подписването му, сумата от 350,00 лв. за възнаграждение на адв. Л..

И пълномощното и договора за правна защита и съдействие са от 12.09.2016 г.

С Решение № СФД16-РД28-42/18.10.2016 г. на директор на дирекция „Общински приходи“ към направление „Финанси и стопанска дейност“ при Столична община жалбата е отхвърлена и разноски не са присъдени.

За осъщественото процесуално представителство пред АССГ по адм.д. № 11475/2016 г. по описа на АССГ, дружеството чрез адв. Л. е представил списък по чл. 80 ГПК, в който е посочена сумата от 350,00 лв. за оказана правна помощ и съдействие и 50,00 лв. държавна такса за обжалване. Разноски за обжалването по административен ред не са претендирани.

Пред АССГ [фирма], [населено място] се представлява от адв. Л., за който е представен договор за правна защита и съдействие от 28.09.2017 г. и адвокатско пълномощно от 29.09.2017 г., за оказване на съдействие при подаване на искова молба по чл. 1, ал.1 ЗОДОВ. В договора като договорена и заплатена е посочена сумата от 350,00 лв.

При така установените факти, настоящия съдебен състав на АССГ, като извърши цялостна проверка за законосъобразността на оспорения индивидуален административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК, достигна до следните правни изводи:

Предмет на разглеждане е предявен иск от [фирма], с ЕИК[ЕИК] срещу Столична Община, с която се моли за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от 350,00 лв., представляваща обезщетение за претърпени от дружеството имуществени вреди, изразяващи се в разходи за адвокатско възнаграждение, направени в производство по оспорване по административен ред на Акт за установяване на публично държавно вземане № ДВТ16-ТД26-124/10.09.2016 г., отменен с решение № 1626/14.03.2017 г., постановено по адм.д. № 11475/2016 г. по описа на АССГ, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба – 26.08.2021 г. до окончателното изплащане на сумата.

Съдът намира подадената искова молба за допустима и като такава следва да бъде разгледана по същество.

Първо следва да се направи уточнение, че съгласно чл. 8, ал.3 ЗОДОВ този закон е неприложим при наличие на друг ред за защита на твърдяните права. Към датата на постановяване на решение № 1626/14.03.2017 г., постановено по адм.д. № 11475/2016 г. по описа на АССГ, както и към настоящия момент, разпоредбите на чл. 152-чл. 155 ДОПК, които са във връзка с чл. 144 ДОПК, няма норма, която да урежда въпроса с разпределението на понесените за страните разноски. Съгласно §2 от ДР на ДОПК за неуредените в кодекса въпроси се прилагат разпоредбите на АПК и ГПК. В АПК въпросът за разноските в административното производство също не е уреден. Т.е., налице е законова празнота в ДОПК и АПК относно понесените от страните разноски в административното производство. Съгласно ДОПК обжалването на ревизионните актове и приравнените на тях актове, издавани от органите по приходите, по административен ред е задължително, а не алтернативно – актът за установяване на задължение, съгласно чл. 107, ал.4 ДОПК не може да се обжалва пред съда, ако не е бил обжалван пред по-горестоящия административен орган - директора на териториалната дирекция. Т.е., за да се стигне до съдебното обжалване, при което акта е отменен, е било задължително оспорването по административен ред на акта. Поради това и исковата молба е допустима за разглеждане от настоящата инстанция.

Съгласно разпоредбата на чл. 203 АПК гражданите и юридическите лица могат да предявят иски за обезщетение за вреди, причинени им от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица. Целта е неблагоприятните последици от евентуално положително за увредения решение да бъдат понесени от бюджета на това учреждение, в чиито състав са причинителите на вредите. Съгласно изискванията на чл. 205 от АПК исковите за обезщетение за вреди се предявяват срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чиито незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите.

Основателността на иск с правно основание чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ, предполага установяването на кумулативното наличие на следните предпоставки: незаконосъобразен акт, действие или бездействие на орган или длъжностно лице на държавата, при или по повод изпълнение на административна дейност, отменени по съответния ред; вреда от такъв административен акт /имуществената и неимуществената/ и причинна връзка между постановения незаконосъобразен акт, действие или бездействие и настъпилia вредоносен резултат. При липса на някой от елементите на посочения фактически състав не може да се реализира отговорността на държавата по посочения ред.

От така изложеното, съдът приема, че първият въпрос, който следва да бъде разгледан, е въпросът за пасивната процесуална легитимация на ответника по този иск. За да бъде един ответник надлежна страна по иск по чл. 203 АПК, следва незаконосъобразния акт, действие или бездействие да бъдат издадени или съответно извършени/неизвършени от длъжностно лице, намиращо се в трудово или служебно правоотношение с учреждението, срещу което е предявен иска. Т.е., всяко едно учреждение, юридическо лице или друга държавна организация, отговарят за вредите, които техни служители са причинили на граждани и юридически лица, със своите незаконосъобразни актове, действия или бездействия. Поради това, пасивно легитимиран по иска по чл. 1 ЗОВОД е юридическото лице, в чиято структура се намира служителят, издал отменения акт, от който се претендира да са претърпени вредите.

Процесуалната легитимация на страните в исковото производство следва единствено

от тези твърдения, изложени в исковата молба относно наличието на претендираното право. В конкретния случай ищецът твърди, че настъпването на вредите, за които се претендира да бъдат обезщетени, са резултат от издаването на незаконосъобразен Акт за установяване на задължения от главен инспектор в Столична община. Т.е., юридическото лице, в чиято структура е главния инспектор е Столична община. С оглед изложеното, именно Столична община е юридическото лице, което е пасивно легитимираното да отговаря за вредите лице, с оглед разпоредбата на чл. 204 АПК.

Следващата предпоставка, която следва да се изследва е наличието на незаконосъобразен административен акт. Безспорно установено по делото е, че Акт за установяване на задължения №ДВТ16-ТД26-124/10.09.2016 г., издаден от главен инспектор в Столична община, е отменен с влязло в сила съдебно решение № 1626/14.03.2017 г., постановено по адм.д. № 11475/2016 г. по описа на АССГ.

Съгласно ТР №1 от 15.03.2017 г. по т.д. №2/2016 г. на ВАС – „при предявени пред административните съдилища иски по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ за имуществени вреди от незаконосъобразни наказателни постановления, изплатените адвокатски възнаграждения в производството по обжалването и отмяната им, представляват пряка и непосредствена последица по смисъла на чл. 4 от този закон“. Т.е., макар да не става въпрос за отменено НП, а Акт за установяване на задължения, то е приложима същата хипотеза, тъй като е налице отменен с влязло в сила решение, административен акт. Налице е Акт за установяване на задължение, отменен при съдебното му оспорване. Т.е., отменения акт представлява административен акт, при отмяната на който могат да се претендират претърпените имуществени вреди, изразяващи се в платено адвокатско възнаграждение за проведено оспорване по административен ред. В този смисъл първата предпоставка е налице. В случая дори не следва да се проверява въпроса за причините за отмяната на административния акт, единствено е достатъчно да е налице влязло в сила отменително решение, с което акта е отменен и същият не съществува в правния мир и съответно не произвежда правния ефект, който е целян с него.

Налице са и другите две предпоставки за уважаване на исковата претенция за обезщетяване на имуществени вреди, а именно наличие на вреда, настъпила в патримониума на ищеца, както и причинна връзка между вредата и отменения Акт за установяване на задължение. Видно от съдържанието на приобщеното към настоящето дело адм.д. № 11475/2016 г. по описа на АССГ, Акт за установяване на задължения №ДВТ16-ТД26-124/10.09.2016 г., издаден от главен инспектор в Столична община, е оспорен по административен ред, съобразно разпоредбата на чл. 107, ал.4 ДОПК. С Решение №СФД16-РД28-42/18.10.2016 г. на директор на дирекция „Общински приходи“ към направление „Финанси и стопанска дейност“ при Столична община, актът е потвърден. В последствие при съдебно оспорване по реда на чл. 144, вр. чл. 156 ДОПК, с решение № 1626/14.03.2017 г., постановено по адм.д. № 11475/2016 г. по описа на АССГ, Акт за установяване на задължения №ДВТ16-ТД26-124/10.09.2016г. на главен инспектор в Столична община, потвърден с Решение №СФД16-РД28-42/18.10.2016г. на директор на дирекция „Общински приходи“ към направление „Финанси и стопанска дейност“ при Столична община, е отменен. При оспорването по административен ред, като задължителна предпоставка за съдебното оспорване, по реда на чл. 144, вр. чл. 152 и сл. ДОПК, ищецът по настоящето дело е реализирал разноски за адвокат в размер на 350 лв., съгласно представените по адм.д. № 11475/2016 г. по описа на АССГ пълномощно за адв. Л. и

договор за правна защита и съдействие от 12.09.2016 г. В договора е посочено, че посочената сума от 350,00 лв. е заплатена изцяло преди подписване на договора. Договорът служи като разписка за получаването на сумата. Това е така, тъй като съобразно ТР №6 2012 г. на ОСГТК на ВКС, т.1, за суми до 15 000,00 лв., договорът има функциите на разписка.

Адвокатската защита е конституционно гарантирана в чл. 56 от Конституцията на Република България и законово регламентирана със Закона за адвокатурата дейност, която се осъществява от адвокати – лица с висше юридическо образование, които не са държавни служители и които за висококвалифицирания си труд получават хонорар от доверителя си на принципа на свободното договаряне при нормативно определен минимум. Тази защита по закон е задължителна само по определена категория дела и за определен кръг от лица, но на практика за всеки един чужденец, български гражданин без юридическо образование, а още повече за неграмотен или гражданин с начално или основано образование, би било много трудно, граничещо с невъзможното да се справи със защитата си по каквото и да е съдебно дело, особено ако насрещната страна, както е в случая с издателя на ревизионния акт, е държавен орган, носител на властнически правомощия, съветван и подпомаган от платени държавни служители с висше юридическо образование – юрисконсулти. Правото на обезщетяване на вреди, причинени от неправомерно увреждане е уредено в чл. 45 и следващите от Закона за задълженията и договорите, като и в ЗОДОВ. Следва да се посочи, че адвокатската защита не е задължителна в хода на развиващо се ревизионно производство и при обжалване на Акт за установяване на задължения по административен ред, но с оглед значителните имуществени интереси, които се засягат с акта, тази защита е наложителна. Именно поради заплахата имуществената сфера на задълженото лице да бъде сериозно засегнатата от акта, е нормално да се очаква, че всеки разумен и загрижен за своите работи данъчно задължен субект ще прибегне до професионална помощ при реализиране и защита на своите права в ревизионното производство. Точно заради издаването на незаконосъобразния административен акт се е наложило ангажирането на специалист, който да извърши необходимите процесуални действия. По тези съображения съдът приема, че заплащането на адвокатски хонорар от ищеца за осъществяване на правна помощ в хода на административното оспорване на Акта за установяване на задължения е в пряка и непосредствена връзка с издадения (впоследствие отменен) административен акт. Налице са достатъчно данни, че правната услуга е реално извършена – жалбата срещу акт за установяване на задължение, подадена до СО, е подадена и подписана от упълномощения адвокат.

Съдът приема, че претенцията за заплащане на разноски, свързани със защита и процесуално представителство пред решаващ административен орган при задължително обжалване по административен ред, в нормативно определения размер е основателна и доказана.

Предвид основателността на исковата претенция, основателен е акцесорния иск за присъждане на лихва, считано от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на задължението.

Предвид изложеното, съдът намира иска за обезщетяване на претърпени имуществени вреди от ищец за основателен и доказан за сумата от 350,00 лв., тъй като по делото се установи наличието на всички предпоставки за уважаването му. Поради това, ответният орган следва да бъде осъден да заплати на ищеца сумата от 350,00 лв., представляваща обезщетение за имуществени вреди, претърпени от направени

разноски за адвокатско възнаграждение, което е заплатено във връзка с обжалването на НП.

По разноските:

Предвид изхода на спора, на ищеца се дължат разноски в претендирания размер. Ищеца претендира такива за държавна такса и адвокатско възнаграждение съгласно представен списък, в размер на 350,00 лв. и държавна такса в размер на 50,00 лв.

На ответният орган не се дължат разноски.

Така мотивиран и на основание чл. 203, Административен съд, С. град, II отд., 59 състав

РЕШИ:

ОСЪЖДА Столична Община, БУЛСТАТ[ЕИК], с адрес [населено място], [улица] **ДА ЗАПЛАТИ** на [фирма], с ЕИК[ЕИК], с адрес на управление в [населено място], представлявано от управителя си Д. К. сумата от 350,00 лв., представляваща обезщетение за претърпени от ищеца имуществени вреди, изразяващи се в разходи за адвокатско възнаграждение, направени в производство по оспорване по административен ред на Акт за установяване на публично държавно вземане № ДВТ16-ТД26-124/10.09.2016 г., отменен с решение № 1626/14.03.2017 г., постановено по адм.д. № 11475/2016 г. по описа на АССГ, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба – 26.08.2021 г. до окончателното изплащане на сумата.

ОСЪЖДА Столична Община **ДА ЗАПЛАТИ** на [фирма], с ЕИК[ЕИК], с адрес на управление в [населено място], представлявано от управителя си Д. К. сумата от 400,00 лв., представляваща направени по делото разноски.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване, с касационна жалба, пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването му.

Препис от решението да се изпрати на страните по спора.

СЪДИЯ: